

mraz in na veliko puščobo in na vse uboge reveže in na bolnike.

To otrokovo sočutje nad zimsko bedo revežev in bolnikov je naši ljubi Gospe prav všeč. Nič namreč ni na svetu tako lepo kot srce, polno odkritega sočutja. Zato prime otroka za roko, mu pokaže skozi odprta nebeška vrata in reče: »Poglej otrok, kako lepo je v raj. Tam ni jeseni, tam je večna pomlad brez zimske bede. Zemlja pa rabi jesen in trdi zimski čas tudi mora priti. Ker imaš pa ti dobro srce, naj te ne užalosti ne jesen ne zima; vsakikrat, kadar boš pogledal v svoje srce, boš našel tam večno pomlad in v njej se razveseljuj!«

Otrok je poslušal s sklenjenimi rokami in s povešenimi očmi. O kako lepo je povedala! Zažuborelo je skozi njegovo dušo kot srebrn studenec in sladko vino. To bo zanj solnca dovolj za vso dolgo, hudo zimo, dovolj za vse njegovo življenje. Zavrisne mu srce, polno hvaležnosti. Kajti kdo je tako srečen, da je že tu na zemlji videl božjo mater in govoril z njo o ljubih rečeh?

Toda preden se je otrok prav zavedel, je bil sam na zidu med trtami. Grozdi so se svetlikali polni in rdeči, gorak večerni sij je lil čez svet in nebeške Gospe ni bilo več.

(Schutzengel.)

Venceslav:

Zlata cerkev.

(Pravljica za danes.)

Nekje med hribovi so živeli ljudje. V tesnih dolinicah so ležale hiše, nekaj dreves je zelenelo za njimi, nad vsem je pa viselo nebo — in nič več. Ljudje so bili po večini beraški, še cerkvice niso imeli. Vedno so pa mislili nanjo.

Misli so postale resnica, začeli so zidati. Od vsega svojega so dajali zanjo, berači beraško, bogati kot se spodobi. In res je cerkvice rasla in rasla. Pa so prišli hudi duhovi čez poti. Kar so podnevi sezidali, se je ponoči razrušilo. Postavili so ljudje straže, pa zastonj.

Zbežale so straže, ko je udarilo polnoč, cerkev se je pa rušila vedno bolj.

Vojvoda, ki je bil v tisti zemlji doma, je oklical, da bo dobro poplačan, kdor bo pomagal, da se bodo hudi duhovi pregnali. Niso se pa upali junaki na delo, bali so se.

Nazadnje je pa vendar prišel junak, mogočen vojak, vaje meča in tepeža, pa pogumen, da nihče nikoli tako. Vojvoda je bil zadovoljen. Zvečer je šel vojak k cerkvi in je sedel pred napol razrušena vrata. Podnevi so ljudje ruševine nekoliko popravili. Sedel je vojak in požvižgaval do dvanajste ure, potem je pa prenehal. Z vseh strani so se tedaj zgrnile sence kot neznanski strahovi. Objele so cerkev in vojaka in zakričali:

»Kaj nam daš za odkup, človek božji?«

Vojak je skočil pokonci in potegnil meč, toda — kakor je bil junaški — tisti hip ga je obšla groza: spustil je meč in pobegnil. Drugi dan so ljudje našli meč, vojaka pa niso videli več...

Popravili so spet nekoliko cerkev, pa je prišel tuj modrijan, vseh zvijač poln. Nič niso ljudje vedeli, odkod je. Prišel je in so se pomenili in je stražil cerkev. Varoval jo je in varoval, drugo jutro so pa našli spet razrušeno, kar so bili sezidali, modrijana pa nikjer...

Spet so pozidali ruševine in je prišel menih z gore. Niso verjeli, da bo on pregnal strahove. Menih je molil in se postil tri dni, potem je šel četrto noč k cerkvi. Ko je odbila dvanajsta ura in so prišli strahovi, se je prekrizal in čakal čudovito miren, kaj bo...

Visoke sence so se ustavile in zakričale:

»Kaj nam daš za odkup, človek božji?«

»Tukaj sem, vzemite me!« je dejal menih. »Samo cerkev mora ostati do konca, kot je po pravici.«

Kot bi trenil, so zginile sence. Okoli cerkve je zagorela silna luč in nekdo je spregovoril:

»Blagor tebi, ki se žrtvuješ!«

Drugo jutro so našli ljudje cerkev popolnoma dozidano in pred glavnim oltarjem je molil neznan menih. Cerkev je bila pa svetla, kot da je zlata...